

Nogle tanker efter lederdøgnet

Hvorfor taler vi om kaldelse og ikke om valg og hvorfor gentager vi en kaldelse hvert år?

Kaldelse er et valg, men et valg er ikke nødvendigvis en kaldelse.

Valg er en helt gennem juridisk eller sekulært handling. Det berør på skøn, på sym-og antipatier, vurdering af evner. At sige ja til et valg er en menneskelig beslutning: har jeg evnerne, kræfterne og tiden. Nogle gange sige vi ja til et valg på grund af prestigen eller magten; en sjælden gang imellem måske ud fra en følelse af forpligtelse.

Kaldelse handler om en opgave, måske en livsopgave. Kaldelsen har sit udgangspunkt i, hvad Gud vil med vores liv.

Fra prædikenen 5 søndag efter Trinitatis om kaldelse:

Lukas fortæller os i dag om hvordan Jesus kalder Peter til at blive en discipel og senere apostel. VI bruger ikke ordet kald og kaldelse så meget mere – og det er en skam. For taler vi om *vores arbejde og vores opgave i familie, i kirke og blandt venner som et kald*, betyder det at vi også er *ledt af Gud i vores relationer*. Vores relationer, vores arbejde og vores tjeneste bunder ikke i vores lyst, og det er ikke noget vi selv har fundet på, men det er noget vi gør i lydighed mod Gud og det er båret af troen på Guds omsorg og i vished om at Gud vil velsigne os med sin Ånd i vores relationer, tjeneste og arbejde.

Kaldelse bruges også om vores relation til Gud. Gud kalder os til tro. Kaldet sætter en proces i gang. Gud nudger os til tro. ... Når Gud kalder på os og vi svarer, bliver troen født i os, og vi ledes til omvendelse, til at få nye prioriteringer i livet. Nogle gange er det så stærkt, at det opleves som at være født på ny.

Når vi finder vores nådegaver og tjenester i menigheden, sker det også ofte som et kald fra Gud. Det er baggrunden for at vi taler om at være kaldet til præst eller missionær eller diakon eller en anden tjeneste i menigheden. Det er problematisk, hvis vi reducerer tjenesterne i kirken til blot at være et job og tale om det som at arbejde som et hvert andet arbejde. På den måde reducerer vi både tjenesten og arbejdet til noget mindre end det er – noget vi bare gør for at tjene penge eller for at gøre karriere og give os indflydelse og status. Vores arbejde og med de relationer, vi har til hinanden, handler om *at være til velsignelse for hinanden og hjælpe hinanden til at erfare eller hold fast ved Guds nåde*, som det hedder i en af bønnerne i vielsesritualet. Og i kirken er *tjenesterne baseret på Guds kaldelse og udøves med de nådegaver Gud Helligånd udruster den enkelte tjener med*.

Da vi begyndte at kalde ”ældste” til at stå sammen med præsten/præsterne i omsorgen for menighedens liv og vækst, spurgte vi efter nådegaver, som kunne supplere hinanden.

Vi prøver at se ledelsen af menigheden – BF-rådet, menighedsrådet og præsten/præsterne – som én fælles ledelse med forskellige opgaver. Derfor er ledelsen ikke bare valgt, men kaldes – og derfor fornyer vi kaldelsen hvert år. Vi bekræfter, at ledelsen er en gave fra Gud til at opbygge menigheden til at være ét legeme: ”Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre

til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde” (Ef. 4:11-13).

Derfor er det en bekymring for mig at opleve en usikkerhed i ledelsen med hensyn til at være kaldet, og jeg er bange for at menigheden kan falde fra hinanden og miste sin vision, hvis ikke BFR og MR og præster tjener som en enhed – om end i forskellighed – for at opbygge menighedslegemet som et i forskellighed. Jeg bloiver bekymret, når flere i ledelsen udtrykker, at de har svært ved at forstå meningen med at have et menighedssamfund.

Jeg forstår ønsket om ikke at fremtræde som en sekterisk størrelse i folkekirken. Men vi kan ikke komme udenom at der to måder at tale om menighed på.

Almindeligvis taler folkekirken om menigheden som identisk med sognets medlemmer af folkekirken; menighed forstås som sognemenighed og man taler om menighedsrådet som et udtryk for *det almindelige præstedømme* qua et demokratisk valg. Men det er ikke et nytestamentligt menighedsbegreb. NT taler om menigheden som Kristi legeme, og dette legeme finder sit udtryk i samlingen om Ordets forkyndelse og delagtigheden i sakramentet i menighedens fællesskab og legemet er et tjenestefællesskab i Åndens kraft.¹ Vi taler derfor om *de troendes almindelige præstedømme* – ligesom de reformatoriske fædre. Menighedssamfundet, altså BF, er skabt for at vi kan være menighed i nytestamentlig forstand – ikke for at isolere os, men for at tjene sognet og vores by. Vi ønsker at samarbejde alt det, vi kan med hele kirken, men vi har ikke noget at byde ind med i folkekirken større sammenhæng eller i sognet og byen, hvis vi taber vores identitet som menighed i nytestamentlig forstand og mister vores vision af at være en karismatisk, sakramental og terapeutisk (måske bedre diakonal) kirke.

¹ Dette er også Luthers syn. I forordet til sin lille katekismus siger han at man kun er for en kristen at regne, når man kommer til gudstjeneste, lytter til ordet og modtager sakramentet. Luther havde også en tanke om en lillekirke – nærmest en husmenighed, som kunne være rammen om et fuldmødet og helligt kristen live; se bl.a. Deutsche Messe.